

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zastoupen Mgr. Václavem Kotkem, advokátem, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 9, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. č. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2007, č. j. 31 Ca 127/2007 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 2. 2. 2001 se domáhal žalobce zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2000, č. j. OÚSR U 00/49039/Z/Wi. Tímto rozhodnutím bylo ve smyslu § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), jako opožděně podané zamítnuto odvolání žalobce, směřující proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Úřadu městské části Brno – Bosonohy, stavebního úřadu, ze dne 25. 3. 1999, č. j. SÚ-93/99/Char, jímž byla provedena změna územního rozhodnutí č. 51, vydaného Národním výborem města Brna – odborem ÚPA, dne 9. 8. 1988, o umístění stavby označené jako „II. B BOV z nádrže Vír“. V žalobě namítal žalobce především nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nesplnění zákonných podmínek k jeho vydání a tím i porušení zákona č. 50/1976 Sb. v platném znění (dále jen stavebního zákona) a prováděcí vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Vyjádřil dále nesouhlas se závěrem odvolacího správního orgánu (žalovaného) o opožděnosti jeho odvolání, přičemž poukázal na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí mu nebylo řádně doručeno a nemohl tudíž proti němu podat odvolání do 29. 4. 1999, jak tvrdí ve svém rozhodnutí žalovaný. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mělo být doručeno prostřednictvím veřejné vyhlášky Úřadu městské části Brno – Bosonohy, což se však zcela prokazatelně nestalo řádným a zákonným způsobem, neboť toto rozhodnutí nebylo vyvěšeno po zákonnou dobu patnácti dnů, jak tvrdí žalovaný (vyvěšeno bylo 30. 3. 1999 a viselo minimálně do 14. 4. 1999), ale pouze po dobu necelých patnácti dnů. Na straně 4 tohoto rozhodnutí je totiž uvedeno, že bylo sňato dne 14. 4. 1999, což by pro dodržení zákonem stanovené doby vyvěšení znamenalo, že bylo sňato příslušným pracovníkem až v 23 hodin 59 minut a 59 sekund, což se však ve skutečnosti nestalo. Navíc rozhodnutí nebylo doručeno celé (kompletní), tedy všech sedm stran, jak vyplývá

ze seznamu vyvěšovaných dokumentů na úřední desce Úřadu městské části Brno – Bosonohy. Tuto skutečnost lze podle jeho názoru dovodit ze seznamu vyvěšovaných dokumentů na uvedené úřední desce, která má kapacitu pouze osm stran velikosti A4. Pokud by k této kapacitě byla připočtena i kapacita nástěnky téhož úřadu (která však není úřední deskou) bylo by možno hovořit o kapacitě šestnácti stran o velikosti A4. Ze seznamu vyvěšovaných rozhodnutí však vyplývá, že všechny dokumenty, které měly v posuzovaném období na úřední desce viset, nemohly být vyvěšeny buď vůbec, nebo alespoň ne ve své kompletní podobě. Žalobce tudíž uzavřel, že nebylo-li mu prvostupňové rozhodnutí řádně doručeno, nemohlo být jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí směřující, zamítnuto odvolacím správním orgánem jako opožděné. Z tohoto důvodu proto navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo soudem zrušeno a žalovanému bylo uloženo nahradit žalobci náklady řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 28. 5. 2004, č. j. 30 Ca 62/2001 – 41, žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to pro nedostatek podmínek řízení, vyplývající z ust. § 5 s. ř. s., neboť v daném případě nebyly podle jeho přesvědčení vyčerpány řádné opravné prostředky, jak předpokládá uvedené zákonné ustanovení. K tomuto závěru přistoupil Krajský soud v Brně po předchozím posouzení otázky vztahující se k opožděnosti žalobcova odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud tehdy dospěl k závěru, že žalovaný v posouzení této otázky nepochybil, pokud dospěl k závěru o opožděnosti odvolání. Z obsahu správního spisu totiž zjistil, že prvostupňové rozhodnutí bylo na úřední desce stavebního úřadu vyvěšeno dne 30. 3. 1999, přičemž následujícího dne počala běžet patnáctidenní lhůta určená pro vyvěšení ve smyslu § 42 odst. 2, věta druhá a třetí stavebního zákona. Poslední den této lhůty tak připadl na 14. 4. 1999, kdy se vyhláška na úřední desce dosud nacházela. Vzhledem k tomu, že odvolání proti tomuto rozhodnutí – s účinky zachování lhůty – by bylo nutno podat ve lhůtě patnácti dnů ode dne oznámení rozhodnutí (přičemž se do této lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty - § 27 odst. 2 správního řádu), počala lhůta pro odvolání běžet dnem 15. 4. 1999 a skončila dne 29. 4. 1999 (§ 54 odst. 2 správního řádu). Odvolání žalobce však bylo podáno u správního orgánu prvního stupně až 18. 11. 2000 a tudíž opožděně.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 59/2004 – 66, zrušil usnesení Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobcem podaná kasační stížnost byla důvodná. Připomněl, že krajský soud pokládal žalobu na neprojednatelnou ze dvou důvodů: Jednak proto, že rozhodnutím žalovaného, kterým bylo pro opožděnost odmítnuto odvolání žalobce v režimu § 60 správního řádu, nebylo zasahováno do jeho práv a povinností, a nejde tudíž o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť nebylo rozhodnuto v meritu věci a dále proto, že proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu nebylo žádným z účastníků správního řízení brojeno v zákonem stanovené lhůtě řádným opravným prostředkem (tj. včas podaným), a není tak naplněna podmínka ustanovení § 5 s. ř. s., tedy podmínka vyčerpání všech řádných opravných prostředků, jež zákon k ochraně práv účastníka poskytuje. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že se s tímto právním posouzením věci neztotožňuje, neboť je především názoru, že rozhodnutí správního orgánu, vydané v režimu § 60 správního řádu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které není vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť žalobce, který tvrdí, že byl zkrácen na svých právech rozhodnutím žalovaného, jež podle jeho přesvědčení neprávem, pro opožděnost zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu, je nepochybně legitimován k podání žaloby, v níž se takovému závěru brání. Zdůraznil, že pro posouzení věci je určující, zda takové rozhodnutí bylo způsobilé zasáhnout do právní sféry žalobce, přičemž k takovému zásahu může nepochybně dojít i rozhodnutím procesní povahy, nicméně spojeným s hmotně právními aspekty. Pokud žalovaný zamítl odvolání

proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro opožděnost, má takové rozhodnutí pro žalobce i hmotněprávní dosah, neboť je mu jím znemožněno otevřít otázku zákonnosti meritorního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud tedy žalobce v žalobě žádal, aby soud otázku opožděnosti posoudil, pak mu takové právo nebylo možno odepřít; žalobní legitimace je zde založena pouhým tvrzením o zkrácení na právech. Nejvyšší správní soud pak nesouhlasil se závěrem krajského soudu ani v tom, že v případě žalobce nebyla naplněna podmínka vyplývající z ustanovení § 5 s. ř. s., tedy podmínka vyčerpání všech řádných opravných prostředků ve správním řízení, jež zákon k ochraně práv účastníka takového řízení poskytuje. Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že podle zmíněného ustanovení nemůže soud věcně projednat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu tehdy, jestliže žalobce nevyužil řádného opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž jen za splnění tohoto předpokladu lze žalobu odmítnout. V projednávané věci však žalobce ve správním řízení odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal, takže nejde o případ, kdy by nevyčerpal zákonem mu poskytnutý řádný opravný prostředek. Zákon zde má na zřeteli podání odvolání ve správním řízení podle § 53 tehdy platného správního řádu, tedy řádného opravného prostředku a nikoliv odvolání sice jako řádného (ve smyslu zákonného) opravného prostředku, avšak podaného řádně, tedy i v zákonem stanovené lhůtě.

Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že žalobce využil zákonného opravného prostředku v rámci správního řízení a žalobu tudíž nebylo možno jako nepřipustnou odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) v návaznosti na ust. § 68 písm. a) s. ř. s. Věc byla tudíž vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem, aby se zabýval zákonností postupu žalovaného, jímž podle § 60 starého správního řádu zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro opožděnost, a to z hlediska jím vymezených žalobních bodů.

Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného a rozsudkem ze dne 13. 7. 2006, č. j. 31 Ca 9/2006 – 22, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na rozdíl od svého předchozího názoru, vyjádřeného ve zrušeném usnesení ze dne 28. 5. 2004, č. j. 30 Ca 62/2001 – 41, dospěl v rozsudku ze dne 13. 7. 2006 k závěru zcela opačnému, totiž, že nelze na odvolání žalobce pohlížet jako na opožděně podané, neboť podle jeho názoru nedošlo v projednávané věci k účinnému doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci. S odkazem na ust. § 42 odst. 2 věty druhé a třetí stavebního zákona, podle něhož se doručení rozhodnutí provede vyvěšením územního rozhodnutí po dobu 15ti dnů způsobem v místě obvyklým, přičemž dnem doručení je poslední den této lhůty, dovodil, že stavební zákon zná pouze dvě podmínky vyvěšení veřejné vyhlášky, a sice lhůtu 15ti dnů a dále provedení vyvěšení způsobem v místě obvyklým. Způsob oznamování rozhodnutí veřejnou vyhláškou v řízeních vedených před stavebními úřady upravuje pak pouze podzákonný právní předpis, a to vyhláška č. 132/1999 Sb., která v ustanovení § 48 odst. 1 stanoví, že doručuje-li se rozhodnutí nebo jiné opatření veřejnou vyhláškou, písemnost se vyvěsí na úřední desce obecního úřadu, jehož územního obvodu se týká a správního orgánu, který rozhodnutí nebo jiné opatření vydal. Na písemnosti se označí orgán, který ji vyvěsil, uvedou se data jejího vyvěšení a sejmutí a ta se opatří podpisem oprávněné osoby. Krajský soud zdůraznil, že sekundární právní úprava tudíž požaduje, aby v předmětném řízení byl stejnopis rozhodnutí, vydaného v rámci řízení o změně územního rozhodnutí, označen datem vyvěšení a sejmutí a podpisem oprávněné osoby; v řízení vždy musí být postaveno najisto, kdy byly oba úkony související s vyvěšením veřejné vyhlášky provedeny. Zpochybňuje-li tedy žalobce 15 denní lhůtu, kterou byl správní orgán povinen dodržet pro vyvěšení předmětného rozhodnutí, což má význam pro běh lhůty pro podání odvolání, nelze pak této jeho námitce nepřiznat důvodnost. Podle názoru krajského soudu je nutno vycházet z toho, že najisto

bylo postaveno datum vyvěšení veřejné vyhlášky – 30. 3. 1999 a její snětí – 14. 4. 1999. Tento údaj je totiž uveden na stejnopise prvostupňového správního rozhodnutí, na němž je poznámka „, snato: 14. 4. 1999“. Jde nepochybně o zcela nesprávný a zavádějící údaj, označující poslední den lhůty určené k vyvěšení pro potřebu určení běhu navazující odvolací lhůty. Tuto skutečnost žalobce důvodně zpochybnil, neboť jak podle ustanovení § 42 odst. 2 stavebního zákona, tak podle § 48 odst. 1 vyhlášky č. 132/1999 Sb., je nezbytnou podmínkou pro vyvěšení veřejné vyhlášky délka 15 dnů. Aby byla zákonná lhůta vyvěšení (související s datem doručení) dodržena, muselo by být na stejnopise prvostupňového rozhodnutí uvedeno datum následujícího dne, neboť pro počítání lhůty je rozhodný den následující po dni určujícím počátek lhůty. Nebyla-li dodržena 15 denní lhůta, je doručení veřejné vyhlášky neúčinné, neboť fakticky toto rozhodnutí doručeno nebylo. Jakkoli pak žalobce podal odvolání až dne 8. 11. 2000, nelze mu tuto skutečnost přičítat k tíži, neboť při neúčinném doručení podal odvolání v otevřené lhůtě. Krajský soud uzavřel, že za této situace je třeba zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž na žalovaném bude, aby se otázkou dodržení zákonné lhůty pro podání odvolání řádně zabýval a o odvolání rozhodl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný včas kasační stížnost z důvodu nesouhlasu s právním názorem Krajského soudu v Brně o včasnosti žalobcova odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 31. 5. 2007 č. j. 4 As 5/2007 – 49, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2006, č. j. 31 Ca 9/2006 – 22, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdůraznil, že pro daný případ je stěžejní otázkou zjištění, zda při doručování územního rozhodnutí ve formě veřejné vyhlášky, byla dodržena lhůta pro jejich vyvěšení na úřední desce a zda v závislosti na tom bylo možno konstatovat, že toto doručení proběhlo řádně či nikoliv. Nejvyšší správní soud – na rozdíl od krajského soudu – si na tuto otázku odpověděl kladně. Připomněl zákonnou úpravu doručování rozhodnutí ve formě veřejné vyhlášky tak, jak je upravena v § 42 odst. 2, věta druhá a třetí stavebního zákona a zejména též ustanovení obecného charakteru, vztahující se na všechny procesní lhůty v řízení správním podle tehdy platného správního řádu, jímž je ust. § 27 odst. 2 uvedeného předpisu. Podle něho se do lhůty pro vyvěšení nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek; prvním dnem 15ti denní lhůty je tedy den následující po vyvěšení, přičemž tato lhůta je tvořena 15ti po sobě následujícími kalendářními dny. Případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Poukázal též na výše již citované ustanovení § 48 odst. 1 vyhl. č. 132/1999 Sb., v němž je blíže upraven způsob doručování nebo jiného opatření veřejnou vyhláškou, přičemž z hlediska všech těchto procesních předpisů posoudil způsob doručení veřejnou vyhláškou v projednávané věci. Znovu zdůraznil, že kromě podmínky dané stavebním zákonem pro vyvěšení rozhodnutí formou veřejné vyhlášky, a to lhůty 15ti dnů a nutnosti realizovat vyvěšení „způsobem v místě obvyklým“, podzákonná právní norma požaduje, aby v předmětném řízení byl stejnopis rozhodnutí vydaného v řízení o změně územního rozhodnutí označen datem vyvěšení a sejmutí, spolu s podpisem oprávněné osoby. Dovodil, že v projednávané věci bylo nepochybně datum vyvěšení územního rozhodnutí na úřední desce prvostupňového správního orgánu, jímž bylo úterý dne 30. 3. 1999. Tento údaj je podchycen jak na stejnopise napadeného rozhodnutí, tak i v pomocné evidenci prvostupňového orgánu, označené jako „**ÚŘEDNÍ DESKA 1999**“, v níž je opatřen též podpisem pověřené pracovnice (K. D.). Lhůta 15 dnů pro vyvěšení rozhodnutí veřejnou vyhláškou začala tudíž plynout dnem následujícím po uvedeném datu, tj. ve středu dne 31. 3. 1999 a skončila patnáctý den, jímž je středa dne 14. 4. 1999. V řízení musí být tudíž prokázáno, že po celých těchto 15 dnů, končících středou 14. 4. 1999, bylo rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce příslušného úřadu (když způsob vyvěšení v místě obvyklý nebyl nikterak zpochybňován). Lze v tomto směru souhlasit se žalobcem a ostatně i se soudem I. stupně, že takto vyvěšeno muselo být rozhodnutí až do poslední minuty uvedeného dne, tj. do jeho 24. hodiny a nejdříve v tento okamžik snato. V tomto směru se liší údaj uvedený na

stejnopisu vyvěšeného rozhodnutí (14. 4. 1999) od údaje uvedeného v evidenci prvostupňového správního orgánu, označené jako „ÚŘEDNÍ DESKA 1999“, kde je jako datum sněti uvedeno 5. 5. 1999. Narozdíl od prvního údaje, je druhý údaj opatřen podpisem příslušné pracovnice, tedy K. D. Pokud by v řízení bylo postaveno najisto, že úřední vyhláška (rozhodnutí) byla snata již dne 14. 4. 1999, pak – byť se tak stalo poslední den uvedené lhůty – by nemohla být splněna podmínka pro její vyvěšení, kterou je trvání celých 15 dnů. Aby byla tato zákonná podmínka splněna, musela by být úřední vyhláška snata nejdříve následujícího dne, tj. 15. 4. 1999. Podchycená rozdílnost v uvedených údajích však bez dalšího neznámá, že by si soud nebyl s ohledem na veškeré okolnosti případu, schopen zjistit, zda veřejná vyhláška na úřední desce skutečně visela zákonem požadovaných 15 dnů. Nejvyšší správní soud vyslovil přesvědčení, že v projednávané věci tomu tak bylo (ostatně tento jeho závěr koresponduje se závěrem Krajského soudu v Brně, který původně vyslovil v odůvodnění svého žalobu odmítajícího usnesení). Při absenci podpisu pověřené pracovnice na stejnopisu rozhodnutí, je třeba podle názoru Nejvyššího správního soudu dát přednost údaji, který je podchycen v evidenci uvedeného úřadu, neboť ten je opatřen podpisem pracovnice pověřené vedením úřední desky. O pravdivosti údajů v této evidenci uvedených nemá Nejvyšší správní soud důvodů pochybovat již také proto, že nevykazuje žádné známky dodatečných zásahů (škrtání, opravy, apod.), přičemž delší, než zákonem vyžadovaná doba vyvěšení je z obsahu této evidence patrná nejen pro tento případ, ale i pro případy další v uvedené knize podchycené, které též byly zpravidla vyvěšeny po dobu delší než požadoval právní předpis. Krom toho správnost tohoto údaje byla potvrzena v šetření provedeném žalovaným, a to výpověďmi dvou pracovnic úřadu K. D. a J. Ch. V kontextu zjištěných skutečností nelze pak označit za nepřijatelné vysvětlení pracovnice J. Ch., že zápis o datu „sněti“ na poslední straně předmětného rozhodnutí učinila předem (již při záznamu o vyvěšení) pouze informativně pro vypočtení zákonné lhůty pro vyvěšení, aby z takto vypočítaného údaje byla snadno zjistitelná lhůta pro podání případného odvolání, respektive pro nabytí právní moci, aniž by předem věděla, zda bude tento údaj korespondovat s datem skutečného sněti. Nejvyšší správní soud je tudíž přesvědčen, že veřejná vyhláška označená jako „změna UR 51“, byla na úřední desce vyvěšena po celou zákonem požadovanou dobu 15 dnů, tj. včetně celého dne 14. 4. 1999 (žalobce ostatně nikdy nenamítal, že by veřejná vyhláška po tomto datu na úřední desce nevisela). Lhůta k podání odvolání počala pak běžet dnem 15. 4. 1999 a v souladu s ustanovením § 54 odst. 2 správního řádu skončila dne 29. 4. 1999. Nejpozději v tento den mohl žalobce podat odvolání s účinky zachování lhůty. Pokud tak učinil až dne 8. 11. 2000, stalo se tak nepochybně po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty a tudíž opožděně.

Pro úplnost ještě dodal, že pokud žalobce namítá neúplnost vyvěšovaného stejnopisu napadaného rozhodnutí (bez příloh), nezbyvá než odkázat na ustanovení § 48 odst. 2 vyhlášky 132/1998, podle níž, jde-li o rozhodnutí nebo opatření většího rozsahu, zejména připojují-li se k němu grafické přílohy, může se místo úplného znění vyvěsit pouze vyhláška obsahující základní údaje o území, kterého se rozhodnutí nebo opatření týká a jeho stručný obsah s poučením, kdy a kde lze do něho nahlédnout. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí nemuselo být na úřední desce vyvěšeno v úplném znění se všemi přílohami, jak se domnívá žalobce. Navíc jde z jeho strany jen o domněnku, neboť po dobu vyvěšení úřední desku neviděl a jeho tvrzení o prostoru nepostačujícím pro vyvěšení všech současně nacházejících se písemností je pouhou úvahou. Nemůže tudíž prokázat, že vyvěšeno nebylo právě rozhodnutí, jehož vyvěšení je předmětem posuzování v této věci.

Nejvyšší správní soud tudíž shrnul, že 15 denní lhůta pro vyvěšení veřejné vyhlášky byla dodržena a její doručení je nutno pokládat za účinné a žalovaný tudíž nepochybil, pokud napadeným rozhodnutím ze dne 24. 11. 2000, č. j. OUSŘ U 00/49039/Z/Wi, odvolání

žalobce jako opožděně podané zamítl. Krajský soud v Brně měl tudíž žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítnout podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud o řešené právní otázce rozhodl krajský soud opačně, dovolal se stěžovatel právem kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto musel napadený rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť sám nemohl rozhodnutí změnit tak, že se žaloba zamítá, byť dospěl k závěru, že zamítnuta být měla. O tom musí rozhodnout v dalším řízení krajský soud, vázán ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v citovaném zrušovacím rozsudku.

Krajský soud v Brně vycházejí ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, napadeným rozsudkem ze dne 28. 12. 2007, č. j. 31 Ca 127/2007 – 27, žalobu zamítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí citoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že 15ti denní lhůta pro vyvěšení veřejné vyhlášky byla dodržena, její doručení bylo účinné, a žalovaný tudíž nepochybil, když odvolání žalobce zamítl jako opožděně podané. Z těchto důvodů byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta. Účastníci byli poučeni o možnosti podání kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí s upozorněním na ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, což neplatí jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Proti rozsudku krajského soudu podal včas kasační stížnost žalobce, dovolávaje se důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. s tím, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného usnesení. Stejně jako v žalobě a v kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2004 znovu namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu nebylo řádně doručeno proto, že neviselo na úřední desce po celou zákonem požadovanou dobu, tedy po dobu 15ti dnů. Tuto skutečnost dovozoval z poznámky na stejnopisu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na kterém je uvedeno: „Vyvěšeno 30. 3. 1999“ a „Sňato 14. 4. 1999“. V dalším pak polemizoval s názorem krajského soudu (jenž vycházel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu), že za situace, kdy se údaj o snětí rozhodnutí správního orgánu I. stupně na stejnopise vyvěšeného rozhodnutí liší od údaje uvedeného v pomocné evidenci (5. 5. 1999, přičemž tento údaj je opatřen podpisem příslušné pracovnice), je třeba dát přednost záznamu v písemnosti označeném jako „úřední deska“, neboť ten je opatřen podpisem pracovnice pověřené vedením evidence. Vyslovil přesvědčení, že soudům musely vzniknout pochybnosti o správnosti takového zápisu. Poukazoval v této souvislosti na to, že časová posloupnost vyvěšení jednotlivých písemností neodpovídá skutečnosti, neboť posloupnost pořadových čísel neodpovídá datu jejich vyvěšení na úřední desce a nabízel o tom řadu příkladů. Uvedl, že pokládá za potřebné doplnit dokazování výsledkem obou pracovnic správního orgánu I. stupně, neboť jejich výpovědi opatřené ve správním řízení nejsou řádně provedenými důkazy, z nichž by bylo možno vycházet. Označil za protizákonné a protiústavní, aby soud mající za povinnost chránit práva účastníka správního řízení, postupoval za situace, kdy vyvstanou pochybnosti o řádném doručení tak, že odmítne účastníkovi řízení poskytnout ochranu jeho práv, která jsou právě v důsledku použití institutu doručení veřejnou vyhláškou značně oslabena. Soud nevzal v úvahu ani to, že zmíněná úřední deska není osvětlena a účastník tak neměl vyvěšené rozhodnutí k dispozici po celých 24 hodin. Ohledně neúplnosti vyvěšeného stejnopisu napadeného rozhodnutí (bez příloh), navrhoval výslech svědka J. K., který může dosvědčit, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vyvěšeno celé, ale pouze strany 1 a 3. Rozsudek krajského soudu označil za nepřezkoumatelný a dovolával se

v tomto směru kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Za zcela nepřipadný označil odkaz krajského soudu na ust. § 48 odst. 2 vyhl. č. 132/1998 Sb., dle kterého stačí vyvěsit pouze vyhlášku obsahující základní údaje o území a jeho stručný obsah s poučením, kdy a kde lze do něho nahlédnout. Podle názoru žalobce musí být rozhodnutí vyvěšeno celé, neboť ust. § 48 odst. 2 cit. vyhlášky je v rozporu se zákonem. I kdyby se připustil takový způsob vyvěšení rozhodnutí pouze vyhláškou, je argumentace krajského soudu v tomto směru poněkud zbytečná, neboť žádná taková zkrácená vyhláška vyvěšena nebyla, ani neexistuje. Existuje pouze samotné územní rozhodnutí. Poukazoval na ust. § 143 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, které zmocňuje ministerstvo pro místní rozvoj vydat obecně závazný právní předpis, upravující podrobnosti postupu při územním rozhodování, a vyslovil v této souvislosti názor, že podrobnosti postupu při územním rozhodování stanoví pouze věta druhá, odstavce prvního, § 48 cit. vyhlášky („na písemnosti se vyznačí orgán, který ji vyvěsil, uvedou se data jejího vyvěšení a sejmutí a opatří se podpisem oprávněné osoby“), zatímco věta první odstavce prvního a celý odstavec druhý téhož ustanovení je v rozporu se zákonem a ministerstvo jejich vydáním překročilo zákonnou pravomoc. Pokud zákon stanoví, že se územní rozhodnutí vyvěsí, nemůže prováděcí předpis, který má pouze upravit podrobnosti územního řízení, stanovit, že se rozhodnutí nevyvěsí a vyvěsí se o něm jen nějaké informace s poučením, že je možné do něho někdy a někde nahlédnout. Navíc by v tomto případě do lhůty 15ti dnů bylo možno počítat jen úřední hodiny příslušného správního orgánu, u kterého by bylo možné do rozhodnutí nahlédnout (s vyloučením doby, kdy do něho nahlíželi jiní účastníci řízení). S ohledem na výše uvedený rozpor § 48 odst. 2 vyhl. 132/1998 Sb., měl by soud postupovat v souladu s čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR a k tomuto ustanovení nepřihlížet. Navrhoval, aby z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2007, č. j. 31 Ca 127/2007 – 27.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti navrhoval zamítnutí kasační stížnosti a zdůraznil, že napadený rozsudek krajského soudu plně respektuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007 č. j. 4 As 5/2007 – 49. Připomíná, že problematikou dodržení zákonné lhůty při vyvěšení rozhodnutí správního orgánu I. stupně se oba správní orgány a následně krajský soud i Nejvyšší správní soud opakovaně zabývají již od roku 1999. Velmi podrobně byla tato problematika rozebrána v již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel se nedokáže smířit se skutečností, že jeho odvolání, podané 9 měsíců po skončení odvolací lhůty, bylo zamítnuto jako opožděné. Jím požadovaná nutnost mít vyvěšené písemnosti k dispozici po celých 24 hodin nemá oporu ve správním řádu. Žalovaný připomíná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 6 A 100/2002 – 74 (publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 2/2005 pod č. 449) k aplikaci § 48 vyhl. č. 132/1998 Sb., kde soud konstatuje, že orgány veřejné zprávy budou při svém rozhodování povinny tohoto ustanovení dbát, neboť jsou jím ve své rozhodovací činnosti vázány (s výjimkou případu, kdy je tato vázanost přetržena rozhodnutím soudu, jenž se v konkrétní věci o nezákonnosti nařízení vyslovil). Žalovaný připomíná, že Brněnský oblastní vodovod je rozsáhlou liniovou stavbou s velkým počtem účastníků řízení, takže doručování cestou veřejné vyhlášky zde bylo zcela na místě. Dodává, že nový stavební zákon upravuje ostatně proces zveřejňování písemnosti v § 20 odst. 2 obdobně.

S ohledem na to, že v dané věci jde o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí krajského soudu, který byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí v téže věci, bylo třeba se nejprve zabývat přípustností kasační stížnosti.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (který byl citován již krajským soudem v poučení o možnosti podání kasační stížnosti) je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem;

to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, poukázal na to, že „*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřipustný návrh soud usnesením odmítne.

Z uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve svém závazném právním názoru obsaženém ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 5. 2007 č. j. 4 As 5/2007 – 49, dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při doručování územního rozhodnutí ve formě veřejné vyhlášky ze dne 25. 3. 1999, č. j. SÚ-93/99/Char, jímž byla provedena změna územního rozhodnutí č. 51, vydaného Národním výborem města Brna – odborem ÚPA ze dne 9. 8. 1988, o umístění stavby označené jako „II. B BOV z nádrže Vír“, dodržel lhůtu pro její vyvěšení na úřední desce po celou zákonem požadovanou dobu 15ti dnů, tj. včetně celého posledního dne lhůty – 14. 4. 1999. Doručení rozhodnutí formou veřejné vyhlášky je tudíž nutno pokládat za účinné. Lhůta k podání odvolání proti tomuto rozhodnutí počala běžet dnem následujícím po uplynutí lhůty k vyvěšení, tedy dnem 15. 4. 1999 a v souladu s ust. § 54 odst. 2 správního řádu skončila dne 29. 4. 1999. Nejpozději v tento den mohl stěžovatel podat odvolání s účinky zachování lhůty. Pokud tak učinil až dne 8. 11. 2000, nepochybil žalovaný, pokud napadeným usnesením ze dne 24. 11. 2000 toto odvolání jako opožděně podané zamítl. Nejvyšší správní soud se vyjádřil též k námitce neúplnosti vyvěšovaného stejnopisu napadeného rozhodnutí, přičemž ve způsobu jeho vyvěšení, který umožňovala vyhláška č. 132/1998 Sb. v § 48 odst. 2, neshledal pochybení. Tímto právním názorem se pak musel krajský soud řídit v dalším řízení – po zrušení jeho předchozího rozsudku Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Krajský soud závazný právní názor Nejvyššího správního soudu akceptoval. Stěžovatel v podané kasační stížnosti s uvedeným závěrem nesouhlasí z důvodů podrobně v kasační stížnosti rozvedených. Navíc nově namítá rozpor § 48 odst. 2 vyhl. č. 132/1998 Sb. s tehdejšími stavebními zákony a tudíž jeho neaplikovatelnost pro doručování rozhodnutí formou veřejné vyhlášky.

Nejvyšší správní soud však již v předcházejícím rozsudku v této věci zaujal ke stěžovatelem zpochybňovanému způsobu doručení rozhodnutí orgánu I. stupně své stanovisko, které podrobně zdůvodnil a které Krajský soud v Brně ve svém posledním rozsudku zcela akceptoval. Nezbyvá tudíž než odkázat na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007 č. j. 4 As 5/2007 – 49. Stěžovatel tak požaduje po Nejvyšším správním soudě, aby se znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát svůj závazný právní názor na výklad práva vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto právním názorem řídil. Taková kasační stížnost je však podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

Možnost účastníků řízení napadnout nové rozhodnutí krajského soudu je však omezena ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., což neplatí jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Taková námitka však stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněna nebyla, naopak stěžovatel krajskému soudu v podstatě vytýká, že se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu řídil. Jak již vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, zajišťuje ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu nemuset se znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

Závěrem nutno podotknout k námitce stěžovatele k rozporu ust. § 48 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb. se stavebním zákonem, a tudíž jeho neaplikovatelnost pro vyvěšování rozhodnutí formou veřejné vyhlášky, že takový rozpor Nejvyšší správní soud neshledává, neboť zpochybňované ustanovení je pouhým prováděcím ustanovením pro vyvěšování rozhodnutí nebo opatření většího rozsahu, u nichž pro značný objem (počet listů), je vyvěšení úplného znění velmi komplikované či nemožné. Ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí zmíněném žalovaným již konstatoval, že orgány veřejné správy budou při svém rozhodování povinny tohoto ustanovení dbát, neboť jsou jim vázány a rovněž neshledal, že by toto ustanovení bylo v rozporu se zákonem. Navíc nutno poznamenat, že tuto námitku (neaplikovatelnosti § 48 odst. 2 cit. vyhlášky) uplatnil stěžovatel zcela nově v řízení, které trvá již řadu let, neuplatnil ji v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl a taková kasační námitka je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. rovněž nepřipustná.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d), za použití § 120 s. ř. s. odmítnout.

Podle ust. § 60 odst. 3 (použitého pro toto řízení rovněž podle § 120 s. ř. s.) nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu